

РЕШЕНИЕ

№ 1538

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 20.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9429** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 23. 04. 2013 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с решение № 1523 / 04. 09. 2013 г. на директора на дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1208350 от 20. 11. 2012 г., изменена със ЗВР № 1300920 / 31. 01. 2013 г., издадена от В. В. – на длъжност и.д. началник сектор „Ревизии” Дирекция „Контрол”, при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-1354 / 01. 11. 2012 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на

дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 02. 2012 г. - 30. 09. 2012 г. и за корпоративен данък за периода 01. 01. 2006 г. - 31. 12. 2011 г. Ревизията е следвало да приключи до 03. 03. 2013 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1300920 от 15. 03. 2013 г., връчен на управителя на дружеството на 26. 03. 2013 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1300920 / 22. 03. 2013 г., е определена Л. Д. П., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 23. 04. 2013 г., връчен на управителя на 09. 05. 2013 г.

С жалба вх. № 53-03-1361 / 23. 05. 2013 г., е оспорен РА по административен ред.

С жалба вх. № 53-00-875 / 28. 08. 2013 г., е оспорен издадения РА, мълчаливо потвърден от директора на дирекция О..

С Решение № 1523 / 04. 09. 2013 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – С., в срока за изпращане на преписката в съда, ревизионния акт е частично потвърден.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 23. 04. 2013 г. изд. от орган по приходите при ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 1523 / 04. 09. 2013 г. на директора на Дирекция „О.” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 18390 лв. и съответните лихви за забава по фактури издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], както и е изменен определения корпоративен данък за 2009 г., като е определен същия в размер на 22 438,68 лв. и съответните лихви. С решението на решаващия орган е отменен издадения РА, в частта за определения корпоративен данък за 2007 г. и 2008 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия, а също така за конкретно посочени данъчни периоди, в които не са извършени корекции, е оставена жалбата без разглеждане поради липсата на правен интерес.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото не са налице доказателства за датата на връчване на решението на решаващия орган, поради което следва да се приеме, че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Основният довод на жалбоподателя, е че разполага с данъчни фактури, които били единственото основание за упражняване правото на данъчен кредит, както и че нямало логика да се плаща цената, при положение, че няма доставка.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 10 955 лв. по 5 бр. фактури описани в РД, с предмет „материали”, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания адрес, видно от протокол № 2204-1208350-2 / 16. 01. 2013 г. (стр. 164), но на същия е връчено на електронен адрес искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени копия от фактурите, фактури от предходен доставчик и два броя дневни финансови отчети от касов апарат.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

В хода на настоящото производство обаче също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик (по справки от информационната система на НАП, дружеството е имало наети 5 лица, всичките на длъжност технически сътрудник), като няма доказателства, че услугите в действителност са извършени.

В случая е видно, че доставките, касаят материали, като няма никакви доказателства, доставчика да притежава собствено или наето складово помещение, дори и офис, предвид факта, че същия не е открит на декларирания от него адрес. В същото време, не става ясно къде са съхранявани стоките след получаването им от предходния доставчик, по какъв начин е извършен транспорта и за чия сметка е бил. Наличието само на 2 броя дневни финансови отчети, при положение, че има издадени 5 бр. фактури от различни дати и без приложени фискални бонове, не доказва извършеното плащане по фактурите, като няма и доказателства за разплащане и с предходния доставчик.

По делото, въпреки дадените указания при насрочване на делото, за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, жалбоподателят не представи нови доказателства, нито поиска назначаването на съдебна експертиза, поради което жалбата му е изцяло неоснователна.

В тази връзка, няма никакви доказателства за осчетоводяването на фактурите при жалбоподателя и доставчика, както и за редовността на водените от тях счетоводства и дали същите отразяват действително извършени доставки.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 08. 2012 г.,

в размер на 2 475 лв. по фактура № 0...50 / 14. 08. 2012 г. с предмет „рекламни платна /руло/”, издадена от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания адрес, видно от протокол № 2204-1208350-3 / 21. 01. 2013 г. (стр. 139), но на същия е връчено на електронен адрес искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени копия от фактурата, фактура от предходен доставчик, дневен финансов отчет от касов апарат, разпечатка от сметки, дневник за продажбите и декларация от управителя на дружеството, че дружеството няма собствени или наети складови помещения, доставката е извършена от него, а транспорта е бил за сметка на купувача – [фирма].

В конкретния случай, доказателства за доставката не са представени и от страна на жалбоподателя. По делото няма доказателства, нито за сключен договор, нито за извършен транспорт от страна на жалбоподателя. В същото време, фактурата от предходния доставчик е от 02. 08. 2012 г., а доставката от [фирма] към жалбоподателя е от 14. 08. 2012 г., видно и от представения приемо-предавателен протокол, като не става ясно къде е престояла през този период стоката, след като доставчика е посочил, че не притежава собствени или наети складови помещения, магазини и офиси.

От друга страна, дневния финансов отчет е от 13. 09. 2012 г., при положение, че в издадената фактура от 14. 08. 2012 г., в която липсват подписите на издател и получател, е посочено плащане в брой, като няма и самия фискален бон.

В този смисъл, самата доставка не е индивидуализирана, като няма доказателства, какво представляват тези рекламни платна (в протокола са посочени рекламни пана), къде са доставени, по какъв начин, с какъв транспорт, заплатена или е доставката, включително и тази към предходния доставчик, като доказателства в тази насока не са представени и от жалбоподателя.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

3. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4 960 лв. по 2 бр. фактури, подробно описани в РА, с предмет „винилови платна”, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания адрес, видно от протокол № 2204-1208350-8 / 21. 01. 2013 г. (стр. 204 от приложението), но на същия е връчено на електронен адрес искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени копия от фактурите, фактура от предходен доставчик, дневен финансов отчет от касов апарат, разпечатка от сметки и приемо – предавателни протоколи.

По делото няма представени доказателства, кой е осъществил доставките, като конкретни доводи относно всички доставки няма изложени в жалбата. Същата съдържа само общи твърдения относно правото на признаване на данъчен кредит, но не са ангажирани доказателства къде са доставени тези платна, за чия сметка е извършен транспорта, къде е съхранявана стоката и дали същата е намерила приложение в дейността на жалбоподателя.

В тази връзка, следва да се отбележи по отношение на всички доставчици, че независимо от твърденията в жалбата, че жалбоподателя разполагал с фактура, което

било достатъчно условия за признаване право на данъчен кредит, не може да се приеме, че е налице реално осъществена доставка, тъй като издадения първичен счетоводен документ сам по себе си не означават наличието на извършена доставка по смисъла на чл. 6 или чл. 9 от ЗДДС.

Няма доказателства, че прекия доставчик притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните доставки, като освен това няма данни как е придобил стоките, които след това се твърди, че е прехвърлил.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

По делото, въпреки дадените указания при насрочване на делото, за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, жалбоподателят не представи нови доказателства, като не е извършена проверка и в счетоводството на доставчиците, поради което жалбата му е изцяло неоснователна.

В същото време изрично в РА се сочи, че са налице предпоставките визирани в чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, като жалбоподателя няма право на данъчен кредит, тъй като данъка е начислен неправомерно. В конкретния случай издаването на фактури не доказва реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на С..

По отношение на ЗКПО:

С оспорения РА са начислени лихва за забава за невнесения от дружеството данък за 2006 г., като в жалбата не се излагат конкретни доводи в тази насока. Съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част, тъй като определения от самото дружество данък, не е внесен в срок, поради което се дължи лихва, съобразно приложената справка.

По отношение на определения корпоративен данък за 2007 г. и 2008 г., доколкото с Решение № 1523 / 04. 09. 2013 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – С., в срока за изпращане на преписката в съда, същия е отменен, но няма оттегляне на жалбата в тази си част, за жалбоподателя липсва правен интерес от оспорването, поради което жалбата следва да се остави без разглеждане в тази си част.

По отношение на определения корпоративен данък за 2009 г., с решението на решаващия орган, издадения РА е изменен в тази си част, като финансовия резултат е увеличен само с разходите по фактури издадени от [фирма] и [фирма].

Прието е, че след като не е доказано осъществяването на реални услуги, описаните сделки са сключени с цел отклонение от данъчно облагане по смисъла на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО.

На основание чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята и начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Съдът при извършена служебна проверка установи, че доставките по фактури издадени от [фирма] и [фирма] са приети за недействителни и е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тях с РА № [ЕГН]/05.01.2011 г., потвърден от директора на Дирекция „О.” – С. с Решение № 1437/24.08.2011 г. С решение № 2441 / 07. 05. 2012 г. по адм. д. № 8671 / 2011 г. по описа на АССГ, жалбата на дружеството в тази му част е отхвърлена. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 3772/ 19. 03. 2013 г. по адм. д. № 8806 / 2012 г. по описа на ВАС.

При това положение, съдът намира, че не са налице достатъчно доказателства за реалност на извършените услуги, поради което правилно от страна на ревизиращия екип е увеличен финансовия резултат за 2009 г., с разходите по описаните по-горе фактури, на основание чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на определения корпоративен данък за 2010 г. и 2011 г., органите по приходите правилно са установили, че дружеството не е внасяло дължимите авансови вноски (доказателства за противното не се представиха), поради което правилно са определени и дължимите лихви за забава, съобразно приложената справка. За тези години – 2010 г., 2011 г., както и 2009 г., за която, в частта ѝ относно отклонението от данъчно облагане вече има произнасяне от страна на съда, е извършено и увеличение на финансовия резултат и с непризнати разходи за амортизация. Установено е, че дружеството през 2008 г. е закупило недвижим имот, находящ се в [населено място],[жк], за който е начислявало разходи за амортизация, но същия не е въведен в експлоатация.

Съгласно чл. 58, ал. 1 от ЗКПО, начисляването на данъчна амортизация започва от началото на месеца, в който данъчният амортизируем актив е въведен в експлоатация, или от началото на следващия месец. Датата на въвеждане в експлоатация следва да е документално обоснована.

Видно и от представената от управителя на дружеството жалбоподател декларация, горепосочения имот не се ползва от дружеството, поради което правилно е увеличен финансовия резултат с непризнати разходи за амортизация за 2009г., 2010 г. и 2011 г.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 23. 04. 2013 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената му част с решение № 1523 / 04. 09. 2013 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на В.” Е., [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 23. 04. 2013 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., **В ЧАСТТА МУ**, в която са установени допълнителни задължения за корпоративен данък за 2007 г. и 2008 г.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1267 (хиляда двеста шестдесет и седем) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: